

Κερκύρας Νεκτάριος: «Η αμαρτία οδηγεί στην πραγματική δουλεία»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων](#)

Το εσπέρας της Κυριακής 8 Μαρτίου 2026, Β΄ Κυριακής των Νηστειών, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, χοροστάτησε και ομίλησε κατά τον Γ΄ Κατανυκτικό Εσπερινό στο Ιερό Προσκύνημα του Αγίου Σπυρίδωνος, στην πόλη της Κέρκυρας με τίτλο ομιλίας, «Περί αμαρτίας και προσευχής».

Ο Σεβασμιώτατος, απευθυνόμενος προς το εκκλησίασμα, αναφέρθηκε αρχικά στο ζήτημα της αμαρτίας, υπενθυμίζοντας ότι μετά την πτώση των πρωτοπλάστων Αδάμ και Εύας, ο άνθρωπος κληρονόμησε αυτήν την έκπτωση από τον Παράδεισο

και την απομάκρυνση από τον Θεό, όντας πλέον κληρονόμος της αμαρτίας. Όπως τόνισε, οι Άγιοι και οι Όσιοι της Εκκλησίας κατέφυγαν στην ησυχία και στον πνευματικό αγώνα για να πολεμήσουν την αμαρτία και να επανακτήσουν μια ζωντανή κοινωνία με τη Θεία Χάρη. Υπενθύμισε μάλιστα το ευαγγελικό περιστατικό της θεραπείας του παραλυτικού στον οποίο ο Χριστός πρώτα συγχώρησε τις αμαρτίες και έπειτα χάρισε την ίαση.

Όπως επεσήμανε, η αμαρτία δεν αποτελεί απλώς παράβαση ενός θείου νόμου, αλλά μια βαθιά υπαρξιακή πραγματικότητα που διαταράσσει τη σχέση του ανθρώπου με το Θεό. Η Αγία Γραφή χρησιμοποιεί τον όρο «αμαρτία» με την έννοια της αστοχίας, της αποτυχίας του ανθρώπου να φθάσει στον προορισμό του, δηλαδή την ένωση με το Θεό. Επίσης, οι Πατέρες της Εκκλησίας αντιμετωπίζουν την αμαρτία ως ασθένεια της ψυχής, ενώ η Εκκλησία λειτουργεί ως θεραπευτήριο και η μετάνοια ως θεραπευτική πορεία.

Αναφερόμενος στον Άγιο Ιάκωβο τον Αδελφόθεο τόνισε ότι η αμαρτία δεν προέρχεται από το Θεό, αλλά γεννιέται μέσα στον ίδιο τον άνθρωπο. Η επιθυμία, όταν καλλιεργηθεί στην καρδιά, συλλαμβάνει και γεννά την αμαρτία, ενώ η αμαρτία οδηγεί στον πνευματικό θάνατο. Η πορεία αυτή ξεκινά από το λογισμό και την επιθυμία της καρδιάς. Όπως σημείωσε, η αμαρτία μπορεί να παρουσιάζεται ελκυστική και να υπόσχεται ελευθερία, όμως τελικά οδηγεί στη δουλεία.

Στη συνέχεια, παρέπεμψε στη διδασκαλία του Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού, ο οποίος αναλύει τα στάδια της πνευματικής πτώσεως: την προσβολή του λογισμού, το συνδυασμό, τη συγκατάθεση, την αιχμαλωσία και τέλος το πάθος. Το κακό, όπως τόνισε, δεν έχει δική του ουσία, αλλά αποτελεί διαστροφή των φυσικών δυνάμεων της ψυχής οι οποίες κανονικά θα έπρεπε να κινούνται προς το Θεό.

Ακολούθως, ο κ. Νεκτάριος αναφέρθηκε στο μυστήριο της μετάνοιας ως επιστροφής του ανθρώπου προς τον Θεό, χρησιμοποιώντας την ευαγγελική εικόνα της παραβολής του Ασώτου Υιού. Όπως τόνισε, ο πατέρας της παραβολής δε σπεύδει να τιμωρήσει, αλλά να αγκαλιάσει τον υιό που επιστρέφει. Έτσι και ο Θεός δε χαίρεται για την πτώση του ανθρώπου, αλλά για τη μετάνοιά του, καθώς «χαρά γίνεται εν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι» (Λουκ. 15, 7). Έτσι, η ζωή της Εκκλησίας με τα μυστήρια, την προσευχή, τη νηστεία και την εξομολόγηση αποτελεί θεραπευτική πορεία επιστροφής προς τον Θεό.

Όμως, ο αγώνας κατά της αμαρτίας είναι ανίσχυρος χωρίς τη δύναμη της προσευχής. Σχετικά με αυτό μάς προσφέρει πολύτιμη διδασκαλία ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης. Κατά την εποχή του Αγίου,

τον 14ο αιώνα οι μοναχοί στρέφονταν ιδιαιτέρως προς τον ησυχασμό και επιδίδονταν στη λεγόμενη νοερά προσευχή, δηλαδή στην προσευχή του νου μέσα στην καρδιά με την αδιάλειπτη επίκληση του ονόματος του Χριστού, «Κύριε Ίησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Η προσευχή αυτή δεν είναι απλή επανάληψη λέξεων, αλλά επιστροφή του νου από τη διάχυση των βιοτικών μεριμνών στο εσωτερικό κέντρο του ανθρώπου, την καρδιά.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς δίδαξε ότι ο άνθρωπος μπορεί να μετέχει πραγματικά στη χάρη του Θεού μέσω των ακτίστων ενεργειών Του. Όμως, δεν μπορεί να μετέχει στην ουσία του Θεού η οποία είναι απρόσιτη. Υπερασπίστηκε την εμπειρία των ησυχαστών, τονίζοντας ότι το φως που είδαν οι μαθητές κατά τη Μεταμόρφωση στο όρος Θαβώρ δεν ήταν κτιστό, αλλά το άκτιστο φως της Θεότητας, το οποίο μπορεί να γευθεί ο άνθρωπος που καθαρίζει την καρδιά του μέσω της μετάνοια και της προσευχής.

Επιπλέον, ο κ. Νεκτάριος αναφέρθηκε και στη διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου ο οποίος λέγει χαρακτηριστικά, «Μνημονευτέων μάλλον τοῦ Θεοῦ ἢ ἀναπνευστέων». Δηλαδή ο άνθρωπος οφείλει να θυμάται τον Θεό ακόμη περισσότερο από όσο αναπνέει, διότι όπως η αναπνοή είναι απαραίτητη για τη σωματική ζωή, έτσι και η αδιάλειπτη μνήμη του Θεού είναι αναγκαία για την πνευματική ζωή.

Τέλος, ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε σε όλους καλή δύναμη στον πνευματικό αγώνα της Αγίας Τεσσαρακοστής, προτρέποντας σε μετάνοια, προσευχή και ζωντανή σχέση με τον Θεό.

